

for Dyrigheden at anmeldte, at denne Bøvel skulde indkasseres, at den ikke er stempet, men at han maa tage sine Forholbsregler for at faae den betalt, da ellers den, der havde sendt Bøveln, kunde lide et stort Tab. Hændehaveren kunde altsaa friggøre sig for Ansvar paa den nævnte Maaade, skjøndt han havde et Papir, som ikke har holdt sig Bøvelloven efterrettelig.

Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig ved de enkelte Bestemmelser; jeg troer, at det er hensigtsmæssigt at slyde det ud til Sagens 2den Behandling; kun skal jeg ved § 66 fremhæve, at det maastee er lidt misligt, at man, efter saa kort veien, nemlig ved Lov af 29. Decbr. 1857, at have fastsat en bestemt Sum for Borgerebreve, allerede nu foretager Forandring deri; jeg troer, at det er ønskeligt, at man lader de Bestemmelser, man har taget, staae usforandrede, selv om der kunde være lidt at ændre derved, da dog Forandringen er saa ringe, som den, der her er foreslaaet. Jeg skal endelig endnu kun ved en af Slutningsbestemmelserne fremhæve, at det vistnok er overmaade heldigt, at der findes en Recurs til Domstolene, med Hensyn til Stempelmulkten fra Indenrigsministeren, der er høieste Instants med Hensyn til det Administrative. Det Samme forekommer mig burde være Tilfældet med Hensyn til Bestemmelsen i § 86, hvorefter Embedsmænd og Bestillingsmænd kunne ikjendes svære Mullter, og hvorefter de endogfaa efter 3die Gang kunne tiltales til Embeds- eller Bestillingsforbrydelse. Det er vistnok Noget, som vil hændes overmaade sjelden, at Embedsmænd eller Private recurrere til Domstolene i Tilfælde, hvor slige Mullter ere paalagte dem, men det forekommer mig rigtigt, at enhver Borgere i Staten, enten han nu er Embedsmænd, privat Mand eller hvad han er, skal kunne søge Afgjørelse hos Domstolene af Spørgsmaal af denne Art, som ere af stor Vigtighed for ham; det er jo ikke alene Mullkten, der er Tale om, men Æren kan være med i Spillet, og det er rigtigt, at den samme Beskyttelse, som kommer andre Borgere tildeel, ogsaa kommer Embedsmændene tildeel.

Indenrigsministeren: I det Sidste kan jeg aldeles ikke være enig med det ærede Medlem, der nu satte sig. Det forekommer mig, at de nu foreslaaede Bestemmelser om Idømmelse af Mullter for Forseelser ere vel begrundede, og at det er i sin Ordren, at den overordnede Autoritet kan idømme de Paagjældende saadanne Mullter, uden at der i denne Henseende kan være nogen Appel til Domstolene. En saadan Bestemmelse er heller ikke paa nogen Maaade enstaaende, den er tvertimod i Overeensstemmelse med hvad der gjælder i mange Tilfælde, idet f. Ex. en Biskop kan mulltere en Præst o. s. fr.

Lovudkastet om Brugten af stempet Papir staaer iøvrigt i nær Forbindelse med de tvende paafølgende, paa Dagsordenen opførte Lovudkast, og det maa derfor være mig tilladt her med et Par Ord at berøre denne Forbindelse. Stempelovens Forbindelse med Lovudkastet om Forhøielse af Arveafgifterne er i sig selv saa indlysende, at jeg ikke skal omtale den; derimod turde det maastee ved første Diekast være mindre klart, hvorledes Stempeloven staaer i Forbindelse med den derefter følgende Lov om Rentefodens Frigivelse, og jeg skal derfor tillade mig noget nærmere at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold. Det vil findes, at efter Udcastet vil Prioritetsobligationer ligesom Obligationer overhovedet kunne skrives paa langt lavere Stempletpapir, end det nu er tilladt, hvorved man har villet bortfjerne en af de store Besværligheder og Vanskeligheder, der finde Steb med Hensyn til Omsætningen. Efter min Formening maae de tre Love i en vis Henseende dele Skjæbne med hinanden; jeg kan ikke ønske, at Lovudkastet om Arveafgifternes Forhøielse skal vedtages, naar Stempeloven ikke gaaer igjennem, ligesom jeg ogsaa maa ønske, at det sidste Lovudkast, nemlig det om Rentefodens Frigivelse, maa, hvis Stempeloven ikke gaaer igjennem, ikke blive ophøiet til Lov. I sinantfiel Henseende er det uægtelig et betydningsfuldt Forslag, at Prioritetsobligationer og i det Hele taget Obligationer kunne skrives paa anden Glasfes Papir, det er en stor og gjenneegribende Forandring; men jeg er overbevist om, at den er hensigtsmæssig. Vi maae